

CE ESTE IERTAREA?

A atunci când în inimă simți durere, imposibilitate de ați expune propriul punct de vedere, atunci când cei din jur te umilesc în orice fel, dar tu taci, tu pleci capul, tu întorci și celălalt obraz, tu nu cârtești întrebându-l pe Dumnezeu: „De ce?” atunci înseamnă că sufletul tău a dobândit pacea și liniștea. Adesea ne întrebăm: „Cum să iert?” Întrebare deloc ușoară, mai ales că răutatea a atins nivelul apocaliptic. Frații se omoară, se blestemă, își spun cuvinte grele de care măcar nici nu se căiesc, copiii își întorc spatele către cei care le-au dat viață, mamele-și omoară copiii în pân-tece, părinții acceptă și încurajează desfrâul copiilor...

Șirul ar mai continua, dar ne-am săturat cu toții de toată murdăria. Am vrea ceva curat, luminos, cald și liniștit, dar nu putem găsi, căci sufletele noastre sunt putrede, pe ele geme „mușgaiul păcatelor”. Dacă am putea scoate din inimă spinii păcatelor, cei ai urii, invidiei, toate s-ar însenina. Dacă am încerca să uităm și răul pe care ni l-a făcut cineva, s-au binele pe care l-am făcut și a rămas fără de răsplată, atunci în general, am avea speranța că zburăm, că suntem aidoma fulgilor care zboară acolo unde îi duce vântul, dar totuși își îndeplinesc cu exactitate rolul lor. Inima s-ar umple de lumină, ar vedea sfinți pe toți cei din jur, n-ar mai judeca, n-ar mai vrea bogății, nu s-ar mai aprinde de mânie, în schimb ne-ar purta spre pace, liniște și dreptate.

Să-l rugăm pe Hristos să scoată spinii urii, să dezrădăcineze patimile care distrug sufletul, mândria, mânia, ținerea de minte a răului, minciuna, și să ne dăruiască starea care ne-ar călăuzi viața spre limanul liniștii și a dragostei. Să ne rugăm pentru dușmani, pentru că doar așa vom știrbi mândria și încet, dar sigur vom dobândi iertarea. Să nu ne întrebăm niciodată pentru ce? Să ne amintim că cine iartă multe și Dumnezeu îi va ierta multe în ziua judecății. Să ne aplecăm încă odată inimile noastre spre cei ce ne-au greșit și cu toată dragostea noastră să spunem: „Iartă-mă frate, că eu sunt vinovat, Dumnezeu să te ierte și pe tine!”

Programul liturgic al săptămânii: 7-14 septembrie 2014

Duminică, 7 sept.	17:00	- Slujba Privegherii
Luni, 8 sept.	07:30	- Acatistul și Sfânta Liturghie - Nașterea Maicii Domnului
Mărti, 9 sept.	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
Miercuri, 10 sept.	07:30 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Sfântul Maslu
Joi, 11 sept.	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
Vineri, 12 sept.	07:30 19:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreem cel Nou
Sâmbătă, 13 sept.	07:30 17:00 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Vecernia - Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeii
Duminică, 14 sept.	07:00	- Utrenia și Sfânta Liturghie

„Nu se supără Dumnezeu pe noi atât de mult când facem anumite greșeli, cât se supără când suntem nepăsători.” (Părintele Arsenie Papacioc)

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație săptămânală creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească, editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Băcăului.

- 7 Septembrie -

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci
CONVORBIREA LUI IISUS CU NICODIM
(Ioan III, 13-17)

CUPRINS

1. Sfânta Cruce, semnul iubirii care învinge păcatul și moartea.
4. Nașterea Maicii Domnului nostru Iisus Hristos.
5. Viața Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop.
6. Sfaturi soților creștini (II).
7. Credința vine prin auzire și se desăvârșește prin împlinire.
8. Ce este iertarea?

„**N**imeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.”

SFÂNTA CRUCE † SEMNUL IUBIRII CARE ÎNVINGE PĂCATUL ȘI MOARTEA

Sfânta Evanghelie a Duminicii dinaintea Înălțării Sfintei Cruci face o legătură între șarpele care a fost înălțat de către Moise în pustie și înălțarea pe Cruce a Mântuitorului Iisus Hristos. Se știe că în timp ce poporul evreu traversa pustia, mulți oameni mureau fiindcă erau atacați de șerpi veninoși. Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise să înalțe un șarpe de aramă și oricine se va uita la șarpele de aramă, înălțat în pustie, se va vindeca. Această vindecare a oamenilor care erau mușcați de șerpi era o preînchipuire a Crucii Mântuitorului.

În Antichitate crucea era un instrument de tortură și de ocară pentru răufăcători. Dar Mântuitorul Iisus Hristos, primind a fi răstignit pe cruce din iubire pentru

oameni și luând asupra Sa păcatele lumii, a transformat crucea din instrument de ocară și de tortură în simbol al iubirii de viață făcătoare. Prin moartea Sa, Hristos Domnul a biruit păcatul și moartea, iar prin Învierea Sa din morți a arătat slava Crucii ca fiind slavă a iubirii Sale jertfelnice, sfințitoare și de viață făcătoare. De aceea, cântăm noi în fiecare Duminică: „Iată, prin cruce, a venit mântuire la toată lumea”. Transformarea morții lui Hristos în viață veșnică arată și transformarea Crucii din instrument de tortură sau de ocară în izvor de mântuire, de viață veșnică.

Sfânta Cruce arată cât de mult a iubit Dumnezeu lumea. Sfânta Cruce este semnul iubirii nesfârșite și mai presus de înțelegere a lui Dumnezeu față de oameni, o iubire care respectă libertatea omului chiar și atunci când omul îl respinge pe Dumnezeu sau nu îl primește. Hristos a fost răstignit pe cruce, ca urmare a invidiei, a urii și a violenței mai-marilor cărturarilor și fariseilor, care îl invidiau și îl urau pe Iisus tocmai pentru că mulțimile îl iubeau pe El, credeau în El și îl urmau. Dar atât de mare a fost iubirea lui Dumnezeu arătată în Mântuitorul Hristos, încât El nu a răspuns la ură cu ură, la răutate cu răutate, la dispreț cu dispreț, ci S-a smerit și a răbdat umiliința și suferința până la moarte, și încă moartea pe cruce, destinată tâlharilor. Ca Dumnezeu atotputernic, Hristos putea oricând să nimicească pe vrăjmașii Săi, dar nu a răspuns la răutate cu răutate, ci a zis: „Părinte, iartă-le lor, că nu știi ce faci!” (Lc. 23, 34). **Această putere a iubirii jertfelnice, de a ierta, în loc de a te răzbuna, de a birui răul cu binele, este iubirea smerită a lui Hristos.**

Smerenia împreună cu răbdarea îndelungă a lui Hristos, arătată pe Cruce, face din Sfânta Cruce armă nebiruită și semn de înfricoșare pentru demonii mândri și răi. În acest sens, spune Sfântul Apostol Pavel că Hristos Domnul a dezbrăcat (dezvăluit, demascat) puterile diavolești și le-a țintuit pe Cruce (Col. 2, 14-15), adică demonii, care au îndemnat pe oamenii răi să îl răstignească pe Hristos, au fost biruiți prin smerenia și răbdarea Mântuitorului Hristos, prin iubirea Sa jertfelnică și mai presus de înțelegere. Iubirea lui Dumnezeu, Care îl trimite pe unicul Său Fiu într-o lume bolnavă de păcat, de ură și de răutate pentru a o vindeca de păcat și moarte, este iubire mântuitoare și făcătoare de viață. Întrucât Hristos Cel care a murit pe cruce a fost fără de păcat, moartea ca plată a păcatului nu a putut să-L stăpânească, iar El a biruit cu moartea Sa puterea morții înviind din mormânt.

În noaptea de Paști, noi ridicăm cu ambele mâini Sfânta Cruce în văzul tuturor, adăugăm lumânarea de Înviere la ea și spunem: „Hristos a Înviat!”, apoi ni se răspunde: „Adevărat a Înviat!”, deoarece Hristos Cel răstignit este Hristos Cel Înviat, Care și după moartea Sa poartă în trupul Său semnele Crucii, adică semnele cuiei din mâini și picioare, precum și semnul lăsat de lancea care L-a străpuns.

Semnele Crucii rămân veșnic în trupul Mântuitorului, Cel Înviat și Înălțat la ceruri, pentru a ne arăta cât de mult ne-a iubit El pe noi și S-a dăruit nouă, ca pe noi să ne ridice la ceruri. De aceea, **Sărbătoarea Înălțarea Sfintei Crucii, ca cinstire a Sfintei Crucii, este preamărirea iubirii jertfelnice, a iubirii smerite, singura iubire pe care**

„CREDINȚA VINE PRIN AUZIRE ȘI SE DESĂVÂRȘEȘTE PRIN ÎMPLINIRE”

Se spune că un creștin după o viață frumoasă trăită în Biserică a plecat la Domnul. Acolo a fost întâmpinat de îngerul păzitor care l-a condus la Rai. Vizitând Raiul era foarte încântat de frumusețile de acolo și cum petrec creștinii mântuiți veșnicia! La sfârșitul călătoriei văzu pe-o parte un munte mare de urechi și l-a întrebat pe înger:

- Ce înseamnă sfinte înger muntele imens de urechi?
- Acestea sunt urechile creștinilor care au ascultat cu multă bucurie și entuziasm Cuvântul lui Dumnezeu, sfaturile bisericii, dar nu le-au împlinit. Urechile care au ascultat iată s-au mântuit și au ajuns în Rai, dar stăpânii urechilor sunt în focul iadului! **Numai auzirea învățăturilor duhovnicești nu mântuiește**, a răspuns îngerul.

Cele ce omul a auzit trebuie să străpungă inima, să le primească și să le păstreze să aducă roadă căci altfel le fură diavolul. Nu auzitorii legii, ci împlinatorii ei se vor mântui. Sfânta Scriptură, învățătura de credință, pravila bisericească, canoanele, slujbele și toate celelalte rânduite de biserică sunt mijloace prin care noi trebuie să devenim bine plăcuți lui Dumnezeu prin mărturisire, cuvânt și faptă.

PORUMBELUL MESAGER

Iată că un porumbel alb a adus pe aripile sale un frumos verset biblic. Cuvintele sunt amestecate, dar sunt sigur că vei reface tu acest verset din Sfânta Scriptură! Cuvintele oferite de porumbel sunt: Dumnezeu, lumea, pe Fiul Său Cel Unul-Născut, căci, ca oricine, să nu piară, viață veșnică, așa, ci să aibă, încât, L-a dat, crede în El, a iubit.

la și tu o foaie de hârtie și un creion și încearcă! Acest verset se regăsește în Sfânta Evangheligie după Ioan, capitolul 3, versetul 16.

ȘTIAȚI CĂ... numele MARIA, respectiv numele evreiesc Maryam e de origine egipteană și provine din verbul „mrj”: „a iubi”, cu sufixul afectiv ebraic „-am”, deci „cea dragă”, „cea iubită”. Maria este unul dintre cele mai întâlnite și mai frumoase nume, e numele Maicii Domnului. Icoana dragostei fără sfârșit, Maica Domnului se roagă fără încetare pentru noi, oamenii. Este o pildă vie de sfințenie, de bunătate și smerenie.

Să nu treacă o zi din viața noastră în care să nu fi înălțat o rugăciune Maicii Domnului, de mulțumire, de slavă, cu recunoștință în suflet pentru tot ajutorul ei.

LA MULȚI ANI tuturor celor ce poartă numele Sfintei Fecioare Maria!

SFATURI SOȚILOR CREȘTINI (II)

Datoria bărbaților este, așadar, de a iubi, iar a nevestelor de a asculta. Dacă fiecare săvârșește ceea ce-i dator, atunci înțelegerea e de piatră. **Iubirea face pe femeie iubitoare, ascultarea face pe bărbat mai blajin.** Băgați de seamă că-i după fire, ca unul să iubească și altul să asculte. Când cel ce îndrumă iubește pe cel ce primește îndrumarea, totul este în ordine. Dragostea nu-i cerută celui ce ascultă așa cum este celui ce îndrumă – ceea ce i se cere este ascultarea.

Dacă femeii îi este dată frumusețea, iar bărbatului dorința, este tocmai ca să înlesnească apariția dragostei. Nu fiți, așadar, poruncitori pentru că femeia vă este supusă – și, voi, femeilor, nu zămisliți trufie pentru că bărbatul vă iubește. Nici gingășia bărbatului nu se cade să sucească mintea nevestei, nici supunerea femeii să nu deștepte trufie în sufletul soțului.

Dumnezeu v-a hărăzit pe nevasta voastră ca s-o iubiți din ce în ce mai mult – și El a făcut așa, o, femeie, ca să fii iubită spre a putea purta fără trudă îndatorirea de a fi supusă. Nu vă înspăimântați de această supunere. A fi supusă celui pe care-l iubești, nu-i lucru greu. Iar voi, nu vă temeți să iubiți, căci aceea pe care o iubiți, vă este supusă; împreună petrecerea nu s-ar fi putut săvârși altfel. Voi ați primit de la fire înputernicirea trebuitoare, primiți, așadar, legătura pe care o poruncește dragostea.

Viața acestei lumi este alcătuită din două loturi: treburile obștești și treburile casnice. Dumnezeu a făcut două părți: femeii i-a dat îndrumarea casei, bărbatului, toate treburile Statului, cele privitoare la negustorie, judecățile, treburile militare și celelalte ranguri obștești. Femeia nu poate mânui arma – ea poate să țină și să chivernisească așa cum se cuvine toate cele casnice. Ea nu-și poate da întotdeauna părerea într-o problemă obștească, – ci numai în cămin, unde, de atâtea ori este mai bună decât bărbatul. Ea nu poate îndruma cum se cuvine treburile Statului, dar poate crește, cuviincios, copiii. Poate vedea preluările servitorilor, le poate supraveghea treaba, dând bărbatului toată liniștea, despovărându-l de orice grijă dinlăuntru, – poate avea grija cămării, pregătirea meselor, întreținerea veșmintelor și toate celelalte treburi de care nu se cade a se îndeletnici bărbatul. Încă un semn al înțelepciunii și-a orânduiri dumnezeiești este și acesta că acela care-i în stare de a face lucrările însemnate, să nu le poată face pe cele mai mici, în care se arată neîndemânatic, ca, în felul acesta, femeia să aibă un rost însemnat.

Dacă Dumnezeu l-ar fi făcut pe bărbat îndemânatic în toate aspectele vieții, femeia ar fi fost marginalizată. Dimpotrivă, dacă ar fi dat îndemânare femeilor la treburile cele mai însemnate și mai folositoare, le-ar fi făcut să se trufească. Cugătând a întemeia pacea și păstrând fiecăruia locul cuvenit, El a făcut din viața noastră o armonie, dând fiecăruia ce-i este de folos... (va urma)

(„Cuvinte alese”, Sfântul Ioan Gură de Aur, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2002)

Dumnezeu o prețuiește. El nu prețuiește iubirea posesivă și mândră, ci iubirea smerită, care deschide sufletul omului spre a iubi pe Dumnezeu și pe semenii.

Crucea este semnul credinței în iubirea lui Dumnezeu, iubire mai tare decât moartea. De aceea, noi am făcut din Cruce semnul mântuirii, iar când spunem „Doamne, ajută”, „Doamne, miluiește”, ne însemnăm cu Sfânta Cruce, deoarece ea este semnul iubirii Preasfintei Treimi pentru noi. Și biserica este construită sub formă de cruce, iar pe turlile ei se află o cruce, care ne amintește de iubirea lui Hristos pentru noi. **Să îl iubim pe Hristos mai mult, ori de câte ori vedem Sfânta Lui Cruce, pe biserică, la margine de drum, pe morminte sau lângă o fântână și să ne aducem aminte cât de mult ne iubește Dumnezeu pe noi și că ne așteaptă.**

Purtăm crucea la gât de când suntem botezați, ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci dimineața când ne trezim din somn, seara când ne culcăm, înainte și după masă. Mamele noastre făceau semnul Sfintei Cruci peste pâinea care urmează să intre în cuptor, iar țaranii noștri încrustau semnul Sfintei Cruci pe poarta lor, ca să intre pe ea în curte sau în casă ca într-o biserică, ca într-un loc sfințit, prin rugăciune și fapte bune. Așezăm crucea la margine de drum ca să ne aducem aminte de Hristos, care a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (In. 14, 6).

Când vedem Sfânta Cruce lângă un izvor sau lângă o fântână sau pe acoperișul fântânii, ne aducem aminte de Hristos Cel ce a zis: „Apa pe care o voi da Eu se va face izvor de apă curgătoare spre viață veșnică” (Ioan 4, 14). Această apă este harul lui Hristos prezent în om prin lucrarea Sfântului Duh. Sfânta Cruce stă de strajă și la mormintele celor adormiți în Domnul, pentru a ne aminti că rugăciunea noastră pentru ei este mai tare decât moartea. Noi iubim astfel pe cei dragi ai noștri trecuți la Domnul ori de câte ori îi pomenim în rugăciune ori săvârșim un parastas în amintirea lor, dăm de pomană săracilor în numele lor sau le îngrijim mormintele. Crucea iubirii duhovnicești care este mai tare decât moartea și a bucuriei învierii stă de veghe pe mormintele celor dragi ai noștri, care au trecut la Domnul, întrucât noi așteptăm învierea morților și viața veșnică. Crucea de pe mormintele lor ne spune că ne vom întâlni cu ei în iubirea Preasfintei Treimi. Cine l-a iubit pe Dumnezeu în lumea aceasta îl va iubi și în veșnicie, pentru că și Dumnezeu îl iubește veșnic.

Iată cât de prezentă este iubirea jertfelnică a Mântuitorului nostru Iisus Hristos în viața noastră, prin semnul Sfintei Cruci. Aceasta ne îndreptățește și ne îndeamnă să cinștim Sfânta Cruce, să ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci, ca iubirea lui Dumnezeu să ne ocrotească, să ne dăruiască sănătate, să ne ferească de primejdii, de accidente, de răătăciri, să ne scape de întâmplarea cea rea și să ne păzească de toți vrăjmașii văzuți și nevăzuți. Simțind noi că din Crucea lui Hristos vine bucuria Învierii, ne vom ruga mai mult în fața Sfintei Cruci, vom merge mai des la biserică, pentru ca ea este purtătoare a luminii și harului Sfintei Cruci spre slava lui Dumnezeu și spre a noastră mântuire. Amin!

† Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Nașterea Maicii Domnului, prăznuită pe 8 septembrie, este prima mare sărbătoare din anul bisericesc, cifra opt simbolizând ziua veșniciei, a vieții fără de sfârșit, ziua în care se naște Maica luminii și a bucuriei, ziua în care se vestește mila și izbăvirea neamului omenesc, căci s-a născut Maica milei și a milostivirii, a răsărit în lume prunca lui Dumnezeu, Fecioara Maria, prin care S-a arătat Soarele mântuirii neamului omenesc. Prăznuim nașterea acelei ce este mai sfântă decât toți sfinții, adâncimea smereniei, ușa raiului.

Sfânta Scriptură nu ne oferă informații despre Nașterea Maicii Domnului. Acest eveniment este relatat în scrierile apocrife. Protoevanghelia lui Iacov, o lucrare iudeo-creștina din secolul al II-lea, oferă mai multe amănunte despre originea și copilăria Maicii Domnului. Tatăl Fecioarei Maria se numea Ioachim și era din seminția lui Iuda. Soția lui Ioachim, Ana era fiica preotului Matthan. Ioachim și Ana îndrăznesc să -i ceară lui Dumnezeu să fie părinți la o vârstă înaintată. Sfântul Ioan Damaschin spune că firea celor doi s-a biruit prin har și a rămas supusă. Evanghelia apocrifă a vieții Maicii Domnului ne spune că Ioachim a zis către soția sa, Ana: „*Mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu, să ne dăruiască un copil*”. Iar Ana începe și ea să se roage lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi, promițând că va închina Domnului pruncul ce-l va naște. Îngerul Gavriil se arată fiecăruia, spunându-le că Dumnezeu îi va binecuvânta cu o fiică ce va purta numele MARIA. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt din pântecele mamei sale și că va fi un vas ales al lui Dumnezeu. (Luca 1, 4-23)

Maica Domnului a fost rodul rugăciunilor, lacrimilor și frângerilor inimii părinților ei, un rod al îndurării lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut și dobândit prin rugăciune. un copil cu o chemare dumnezeiască pe umeri: chemarea de a fi Mama care a dat trup de om Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Fiica Părintelui Ceresc, Mama Fiului și mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitorul păcătoșilor, atotputernica ajutoare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica îndumnezeirii și mântuirii noastre a tuturor, Maica Domnului este muntele cel sfânt, întru care a binevoit Dumnezeu (Isaia 2, 2).

Câtă bucurie să prăznuim astăzi Nașterea Maicii Domnului, chivotul cel viu și însuflețit, întru care Dumnezeu a locuit! Să rugăm pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu să mijlocească pentru noi la Domnul nostru Iisus Hristos ca să înțelegem Darul cel mare făcut de El omenirii.

Troparul Nașterii Maicii Domnului: *Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeu nostru și dezlegând blestemul a dat binecuvântare și stricând moartea, ne-a dăruit nouă viața veșnică.*

VIAȚA SFÂNTULUI CUVIOS IOAN DE LA PRISLOP

Vul dintre marii sihaștri de la Prislop, care a rămas în evlavia credincioșilor din Țara Hațegului și din întreaga noastră țară, este Cuviosul Ioan de la Prislop. Născuți din părinți foarte credincioși, Cuviosul Ioan era localnic din satul Silivașul de Sus. Renunțând la căsătorie din marea sa dragoste pentru Hristos, fericitul Ioan intră în obștea Mănăstirii Prislop pe la sfârșitul secolului al XV-lea sau începutul celui următor. Nevoindu-se aici mulți ani în aspre osteneli, post îndelungat, rugăciuni neîncetate, lacrimi, privegheri și ascultare și sporind mult în sfințenie, Cuviosul Ioan s-a retras în munte la desăvârșita liniște, pe valea pârâului Silvuț. Aici, la un kilometru mai sus de mănăstire, în malul stâncos și adânc al pârâului, marele sihastru și-a săpat singur cu daltă o mică chilie.

Credincioșii aveau mare evlavie către el și multă încredere în rugăciunile lui, încât îl cinsteau ca sfânt încă din viață și veneau adesea la peștera să-i spună necazurile și să-i ceară sfatul. În această peșteră, săpată cu atâta osteneală de mâinile lui, s-a nevoit Cuviosul Ioan mulți ani, luptându-se cu bărbăție cu ispitele diavolilor. Căci, uneori îl luptau cu somnul, alteori, cu dureri în trup și năluciri de tot felul; alteori, cu duhul desfrânării îl chinuiau, iar alteori, cu părerea de sine și cu duhul slavei deșarte îl amenințau. Însă, fericitul sihastru, întărindu-se cu semnul Sfintei Cruci, cădea la rugăciune cu mâinile înălțate la cer și nu se ridica până nu-i alunga pe demoni. Văzând diavolul că este mereu biruit prin rugăciunile Cuviosului Ioan, a reușit să-l ucidă. Pe când Cuviosul Ioan își săpa cu daltă o fereastră în peretele chiliei, un om înarmat de pe malul celălalt al pârâului, fiind la vânătoare, l-a împușcat cu îngăduința lui Dumnezeu, crezând că este o fiară. Astfel și-a dat duhul în mâinile Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ca un mare sihastru martir și rugător neadormit al neamului nostru. Apoi, rudele i-au ridicat sfintele moaște din peșteră și le-au depus în biserica satului. Auzind despre ele, câțiva călugări din Țara Românească au cerut moaștele Cuviosului Ioan de la Prislop, pe care, primindu-le în dar, le-au dus peste Carpați, la mănăstirea lor. Probabil, au fost duse la Tismana, la Bistrița Olteană, la Curtea de Argeș sau Cozia, care au fost dintotdeauna atât de legate de credincioșii și mănăstirile Transilvaniei.

Sfântul Cuvios Ioan de la Prislop a fost canonizat la 20 iunie 1992, și se prăznuiește la 13 septembrie.

Troparul Cuviosului Ioan de la Prislop: *Iubitorule de nevoință și râvnitorule întru cele sfinte, Cuvioase Părinte Ioane! Părăsit-ai cele trecătoare și ai ales pe cele veșnice, luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop și în peșteră pustnicească împreună cu îngerii L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre!*

